

TICHÉ MÍSTO

Tiskový materiál k filmu

EVROPA 2

WORLD OF CINEMA

TYDEN

Instinkt

INFUBLIC group

TOTALFILM

svět filmu

GreenArt

V moderním hororovém thrilleru *Tiché místo* se čtyřčlenná rodina snaží v tichosti prožít svůj život poté, co je na životě ohrozí tajemná stvoření, která loví podle zvuku. Pokud vás uslyší, půjdou po vás.

Paramount Pictures ve spolupráci s Michaelem Bayem uvádí film Platinum Dunes Production *Tiché místo*, režírovaný Johnem Krasinskim, ve kterém hraje Emily Blunt, John Krasinski, Millicent Simmonds a Noah Jupe. Scénář napsal Bryan Woods & Scott Beck s Johnem Krasinskim podle příběhu Bryana Woodse & Scotta Becka. Producenty jsou Michael Bay, Andrew Form a Brad Fuller, výkonnými producenty jsou Celia Costas, John Krasinski, Allyson Seeger, Bryan Woods, Scott Beck a Aaron Janus.

TICHO ZNAMENÁ PŘEŽÍT

Když si John Krasinski poprvé přečetl původní návrh scénáře k *Tichému místu* od scénáristického dua Bryana Woodse & Scotta Becka (*Nightlight*), uvědomil si, jak hroživou trefou do černého to je. V tu dobu Krasinskiho žena Emily Blunt zrovna porodila jejich druhou dceru, takže již trávil noci tichým šeptáním a prožíval neklid z jejich nového rodičovství. I proto byl Krasinski u vytržení z nápadu o rodině, která nervózně a s obrovským rizikem hledá bezpečí, stejně jako potřebu blízkosti ve světě, kde jediný výkřik nebo těžkopádný krok může znamenat okamžitou smrt. Příběh jako by zahrnoval ty nejryzejší obavy rodičovství.

V té době byl Krasinski znám nejen jako herec (například z jeho aktuálních rolí v *Detroitu* a ve filmu *13 hodin: Tajní vojáci z Bengházi*), ale také jako scenárista (jehož scénáře zahrnují například *Zemi naděje* od Guse Van Santa) a také jako vycházející režisér (který debutoval s *Něco na těch mužích je*, následovaným filmem *Hollarovi*). Ale co se týče *Tichého místa*, musel se Krasinski ujmout se všech třech rolí. Zatímco se vypořádával s přepisem příběhu Woodse a Becka, zahlédl i šanci zahrát si v silně hororovém žánru celkem unikátním způsobem. Chtěl vytvořit horor, u kterého se vám každou vteřinou tají dech, přesně podle tradice decberoucích thrillerů.

Ale co víc, chtěl stvořit bitvu mezi zvukem a tichem, mezi strachem a láskou, která by pro diváky byla napínavým emocionálním zážitkem, kterého se mohou přímo účastnit.

Krasinski vzpomíná, co ho původně zaujalo: „Už tehdy jsem se snažil vypořádat se se všemi obavami, které jsem měl nově jako otec – obavy, jak ochránit své dcery a jak být dobrým tátou – takže když se ke mně scénář dostal, dokázal jsem se s tím ztotožnit ve velmi osobní rovině. Cítil jsem, že v tomto jednoduchém příběhu se skrývá zajímavá a děsivá metafora toho, co to znamená být rodičem. Byl jsem pak hodně citlivý a emotivní, když jsem si začal

představovat, jak se dva rodiče snaží uchránit své děti za nemožných okolností – žít tak, aby nevydali ani hlásku. Moje představivost se utrhla ze řetězu. Kolem toho nápadu bylo tolik věcí, které jsem chtěl prozkoumat.“

Čím více se snažil si představit, jaké to je, být otcem za hrůzu nahánějících podmínek, tím děsivějším, ale zároveň přesvědčivějším, se tento nápad stával. Tento příběh byl plný silných a odzbrojujících momentů, a zároveň v něm byla žalostná snaha rodiny společně komunikovat, nehledě na to, jak špatné věci se děly. „V běžném životě se snažíte, aby vaše děti byly šťastné, zdravé, nakrmené, bez starostí a vzdělané, což je velká spousta starostí. Ale v téhle noční můře je tenhle tlak 10tisíckrát větší,“ poznamenává Krasinski. „Ve světě Abbottových vás jeden nešťastný krok může stát život vašeho milovaného, což oni již moc dobře znají.“

Fakt, že tento film překypoval kreativními možnostmi pro herecké výkony, design i efekty, byl dalším důvodem, proč Krasinskiho téma oslovilo. „Nadšeně jsem přemýšlel, jak můžu tento příběh vyprávět tím nejvíce vzrušujícím způsobem, za použití rovnováhy mezi zvuky a tichem,“ vysvětluje.

Horor je pro Krasinskiho jako pro scenáristu a režiséra úplně novým žánrem, ale už od začátku do toho investoval spoustu svých emocí. „Popravdě moje nejoblíbenější filmy, ať už horory nebo jiné, jsou ty, které mají silnou skrytou metaforu,“ říká. „Například *Čelisti* jsou jedním z mých nejoblíbenějších filmů vůbec. Pro mě *Čelisti* nebyly moc o žralokovi. Bylo to o třech mužích, kteří měli něco, co chtěli překonat, a žralok byl katalyzátorem jejich příběhu. Takhle jsem ten příběh vnímal. Je to děsivý příběh, ale děsivý je proto, že je o skutečné rodině. Měl jsem pocit, že já sám mám osobní zkušenost, kterou jsem do toho mohl přinést.“

Jako všechny hororové filmy, *Tiché místo* stojí na provokativním scénáři založeném na vašich nejhorších nočních můrách. Ale z tohoto bodu se Krasinski vydal svým vlastním směrem: propojit lásku a strach a aktivně zapojit diváky do obojího. Hlavním nápadem bylo vytvořit hororový rámec, ve kterém se divák neubrání rostoucí náklonnosti vůči Abbottovým.

„Pokud vám na Abbottových záleží, pak budete překvapeni, když budou překvapeni oni, budete smutní, když oni budou smutní a budete zoufale vyděšení, když zažívají zoufalý strach. Toto je jádro toho, co jsem chtěl vytvořit: aby se diváci zamilovali do toho, co z Abbottových dělá tak úžasnou rodinu,“ vysvětluje Krasinski. „Bojíte se o ně tím nejintenzivnějším způsobem, protože si dokážete představit sami sebe na jejich místě.“

Důležitou součástí toho, jak přimět diváky, aby si sami sebe dokázali představit v kůži Abbottových, bylo využití zvukových iluzí. Jak se Krasinski prokousával přepisy scénáře, začal si dělat propracovaný seznam každodenních zvuků, které si rozdělil na „bezpečné zvuky“ a „zvuky nebezpečí“. Tvořit svět, který je tak odlišný od našeho rušivě hlučného světa, bylo zároveň napínavé a odhalující. Svět, ve kterém je zvuk definován jako nebezpečný, je také ale součástí lidského prožitku.

„Moc jsem chtěl objevit tu hranici, kdy vydáte zvuk, ale ty bytosti vás ještě neuslyší. Strávil jsem spoustu času zkoumáním každého možného zvuku, který rodina na izolované farmě může vytvořit, a poté jsem začal přemýšlet, na které všechny způsoby by ta rodina mohla přijít, aby ty zvuky utišila. Byl to velmi zábavný a podnětný proces.“

Všechna běžná zavržení a šumy každodenního života, které už pokládáme za samozřejmé, pro Krasinskiho najednou dostaly nový význam. „Začal jsem poslouchat úplně všechno,“ přiznává, „od cinkání příborů na talířích až po dopadnutí boty na zem při vyzouvání. U nás doma se z toho stala taková hra, kdy jsme se já a moje žena [Emily Blunt] snažili být úplně zticha a pokud jeden z nás vydal nějaký zvuk, otočili jsme se tiše na sebe a řekli „je po tobě“. Stala se z toho skvělá forma přípravy.“

Krasinski dokonce i doopravdy zkoušel, které nápady by diváky nejvíce otřáslly a dostaly se jim pod kůži. „Často jsme já a Emily jen seděli a vymýšleli různé situace, a pokud Emily řekla: ‚To mě tak hrozně děsí, že o té situaci nechci ani uvažovat.‘, tak jsem řekl: ‚To půjde do scénáře.‘“

Aby Abbottovi mohli zdárně čelit všudypřítomné hrozbě, kvůli které museli vše pečlivě poslouchat 24 hodin 7 dní v týdnu, zkonstruovali promyšlené způsoby, díky kterým tišili zvuky, které vydávají. Zahrnuje to například cestičky z písku, které tlumí jejich kroky, natírání parket na podlaze, aby věděli, kam šlápnout a vyhnuli se tak vrzání podlahy nebo speciální světelný systém, pomocí kterého komunikovali. „Spousta zábavy tkvěla v tom, jak daleko až můžeme zajít s nápadem snažit se zůstat potichu. Od Abbottových komunikujících přes barevná světýlka až po tvoření cestiček z písku kvůli tichým krokům,“ říká Krasinski.

Protože je jejich dcera Regan hluchá, umí Abbottovi používat znakovou řeč, která jim pomáhá přežít. Ale jak se scénář vyvíjí, Krasinski se snaží pro Abbottovy zlepšovat všelijakými způsoby strategie pro jejich komunikaci. Se dvěma dětmi, které čelí extrémně nepředvídatelné budoucnosti, a s dalším dítětem na cestě, mají Abbottovi velký počet

neodkladných záležitostí, o kterých spolu musí mluvit, ale škála jejich možností, jak jeden s druhým mohou komunikovat, se dost ztenčila.

Logistika toho, jak se Abbottovým daří přežít, byla stěžejní. Kyvadlo filmu podle Krasinskiho leží hlavně mezi nesnesitelným napětím a povznášejícím uvolněním. Největší výzvou tohoto scénáře bylo přijít na to, jak vytvořit vířící pocity frustrace, předtuchy, zármutku, vzdoru, potřeby a lásky, završenými děsem z nesrozumitelného, všeslyšícího nepřítele, který vás obklopuje, a to vše za použití pouze několika málo slov. Krasinski zjistil, že je toho možné dosáhnout pouze neustálým spojováním nejzákladnějších lidských emocí a světa, ve kterém byla lidskost narušena.

„Nejvíce mě zajímaly intimní scény, kde Abbottovi byli společně jako rodina,“ říká Krasinski. „Později na place bylo úžasné pozorovat herce, jak rozpoznávají krásné společné momenty, které se odehrávají mezi lidmi, ale bez potřeby dialogu. Komunikace je najednou o těch nejdůležitějších věcech: o lásce, péči a o strachu, co další den přinese.“

Proces psaní scénáře se pro Krasinskiho stal příležitostí, jak zlepšit svůj režisérský směr (a zároveň unikátní vizuální jazyk, který je použitý ve filmu), aniž by se objevil na place. „Na přepisování scénáře bylo nejlepší, že jsem celou dobu myslel na režírování,“ říká. „Přesně jsem při psaní věděl, co chci natočit, a už jsem i vymýšlel z jakých úhlů a další takové věci. Vkládání všech režisérských nápadů rovnou do scénáře pro mě byla hodně jedinečná zkušenost.“

Podpora po celou dobu produkce od velmi zkušeného týmu z Platinum Dunes, který vůbec poprvé Krasinskiho seznámil s nápadem, mu dovolila posílit jeho vizi. Michael Bay, Andrew Form a Brad Fuller nejsou jenom jedněmi z nejschopnějších filmových tvůrců v oboru, ale zároveň již několikrát prokázali vášeň pro hororový žánr tak originálními filmy jako *Očista* a *Ouija*, nebo klasikami typu *Texaský masakr motorovou pilou*, *3:15 zemřeš*, *Pátek třináctého* nebo *Noční můra v Elm Street*.

Krasinski to shrnuje: „Myslím, že máme opravdu štěstí, že se ten film takhle podařil. Všichni tomu byli opravdu oddaní, od producentů až po herce. Myslím, že se všichni do projektu přidali s jistotou, že pokud to dotáhneme do konce, tak z toho může být něco opravdu speciálního.“

ABBOTOVI

Hned na začátku Krasinski dal své ženě, Emily Blunt, velmi vyhledávané britské herečce, která se proslavila nezapomenutelnými rozličnými rolemi například ve filmu *Ďábel nosí Pradu*, *Čarovný les*, *Sicario: Nájemný vrah* nebo *Dívka ve vlaku*, svůj první návrh scénáře pro *Tiché místo*. Hned jak si ho přečetla, navrhla, aby role Lee a Evelyn Abbottových hráli společně, což filmu dodá vrstvu strohé reality a upřímné něhy, které by jinak byly nedosažitelné.

„Na tom scénáři se mi nejvíce líbilo to, že jsem pocítila, jak se to dotklo mých nejhlubších obav jako matky, která chce uchránit svoje děti. Ten příběh je tak napínavý, že jsem to přečetla do konce jedním dechem,“ vzpomíná Blunt. „Ironií je, že ještě předtím, než jsem si přečetla scénář, jsem Johnovi navrhla, aby Evelyn hrála jedna z mých kamarádek. Když jsem si pak scénář četla, pomyslela jsem si: ‚Čert to vem, tuhle roli musím hrát já.‘ Zamilovala jsem se do hloubky a krásy tohoto příběhu, který je za hranicí typické hororové atmosféry. Navíc John a já jsme spolu nikdy předtím nepracovali, takže to bylo vzrušující.“

Krasinski byl z reakce své ženy nadšený, ale zároveň trochu zastrašený vizí toho, že spolu mají poprvé spolupracovat na filmu. „Najednou jsme spolu na plátně měli prožívat naše největší rodičovské děsy, což bylo trochu šílené,“ přiznává.

Ale i přesto Krasinski tuto zkušenost popisuje jako ‚velmi intenzivní‘. „Práce s mojí ženou se asi stala mou nejlepší zkušeností v celé mé kariéře,“ říká Krasinski. „Většinou své kariéry úplně oddělujeme, ale jsme si navzájem největšími fanoušky. Každý máme při práci své vlastní rituály a nebyli jsme si jisti, jak to zkombinujeme, ale nakonec to byla největší zábava, jakou jsem kdy zažil. Emily je úchvatná a delikátní herečka a pracovat blízce s někým, koho tolik obdivuji, pro mě bylo úžasné.“

Jakmile bylo jasné, že Blunt bude hrát Evelyn, už s Krasinskim o rodině Abbottů nepřestali mluvit – o tom, kým Lee a Evelyn byli, než se vše změnilo, a jak je tyto katastrofální časy, kterým teď čelí, změnily.

„Pro ně je to hrozně tíživý svět, ale snaží se zůstat zaměřeni na vychovávání svých dětí a udržování rodiny,“ zdůrazňuje Blunt. „Jsou v neustálém strachu. Zároveň jsou také rodinou, která čelí velkému zármutku a vině. Nejvíce mě fascinuje jejich neodkladná potřeba spolu komunikovat, ale komunikace je pro ně ve světě, kde jsou zvuky nebezpečné, strašně náročná.“

Blunt považovala za riskantní v sobě vyvolat tolik neskutečně úzkostných emocí, když sama vychovává dvě malé děti, ale zároveň jí to dalo vzácný vhled do postavy Evelyn. Pochopila, proč Lee a Evelyn nepotřebují slova, aby se propojili v době, kdy je vše nejisté. „Načasování znamenalo, že já i John jsme byli schopni k rolím přistoupit s obrovskou zranitelností,“ říká Blunt. „Mluvili jsme o odlišných rolích, které Lee a Evelyn v rodině zastávají. Lee je ten, kdo se cítí zodpovědný za přežití celé rodiny, nehledě na okolnosti. Ale Evelyn chce víc, než jen přežít, chce své děti naučit, aby se jim v tomhle světě dařilo. Takže se setkáváme se dvěma způsoby, jakým rodiče zvládají žal, trauma a nebezpečí.“

Pokračuje: „Lee je někdo velmi, ale velmi staromódní, což si o Johnovi nemyslím. John je daleko otevřenější než Lee. Lee je typ muže, který se emocionálně uzavře do sebe, kdo se zaměří na potřebu ochránit a něco poskytnout, raději než na to, aby řešil svoje útrapy. Je postavou, která zažívá bolest, ale to platí pro všechny čtyři postavy. Každý se snaží něco překonat, o to intenzivnější to je, když se všichni snaží zůstat naživu.“

Blunt se Evelyn pokusila vykreslit jako typ neochvějně mateřské síly. „Vidím ji jako neobyčejně milující a pečující,“ popisuje Blunt. „Její pohonem je být si jista, že vychovává slušné děti. Takže vytrvává v domácí výuce, v děláním vtípků kdykoliv to jde, v milování a objímání svých dětí, někdy je na ně úplně napojená, ale zároveň chce, aby měly prostor stát se tím, kým jsou.“

Scenáristé Woods a Beck měli již od začátku v plánu začlenit do příběhu strašidelnou zápletku, která se týká Evelyn: její největší radost, očekávání dalšího dítěte, přišlo v momentě nejvyššího nebezpečí.

„Přemýšleli jsme o nejhorší věci, která se může stát, když musíte být potichu,“ vysvětluje Beck. „Evelynino těhotenství se stalo motorem příběhu, protože nás přivádí k otázce, jak můžete projít nejnamáhavější zkušeností v životě a zároveň nevydat ani hlásku. Přišlo nám to jako ta nejnemožnější výzva, proto jsme chtěli, aby se s ní Abbottovi museli popasovat.“

Woods dodává: „Zároveň je to nádhernou a dojemnou součástí příběhu, protože tato rodina zažila obrovskou tragédii a ten porod pro ně i za těchto okolností hodně znamená.“

Krasinski toto téma vynesl ještě více do popředí. Poznává, že ještě předtím, než se vědělo, že se Emily do filmu přidá, musel myslet na svou manželku, když tvořil postavu ženy, která se snaží udržet rodinu pohromadě a zároveň čelí něčemu neznámému s neskutečnou

odvahou a grácií. „Když píšete o něčem tak intimním, jako je rodina procházející si nejděsivějším obdobím svého života, tak jediná osoba, na kterou jsem mohl myslet, byla samozřejmě Emily. Ale věděl jsem, že pokud chce hrát Evelyn, musí se to stát přirozeně. Takže jsem nikdy ani nezmínil, že by tu roli měla vzít, ale v tichosti jsem doufal, že s tím sama přijde.“

Blunt věděla, že pokud se bude chtít ponořit do Evelyniny neobvyklé situace, bude muset vířit emocemi. „Jasně, ona a Lee jsou nadšení... ale jejich nadšení je mírněno hlubokým strachem. Je tu tolik nezodpovězených otázek: Jak přežijeme s miminkem? Jak vůbec můžete porodit dítě, abyste nevydali ani hlásku? Co se stane, když miminko bude brečet? Snaží se zajistit veškerá opatření, která je napadnou, jako například vytvořit zvukotěsnou bezpečnou místnost nebo další kreativní způsoby, jak udržet miminko potichu. Ale zároveň vědí, že skáčou do velkého neznáma.“

Skok do velkého neznáma to byl i pro Blunt a Krasinskiho, kteří spolu předtím profesně nikdy nespolupracovali. Oba říkají, že to jejich pouto ještě více stmelilo.

„Přišla jsem si Johnem hodně oceňovaná,“ shrnuje Blunt. „Vždy jsem si s ním připadala oceňovaná jako manželka a jako matka jeho dětí, ale díky tomuhle jsme objevili, že zvládneme být zajedno i v uměleckých věcech. Určitě jsme z toho oba byli nervózní, bylo to celkem strašidelné, ale nakonec to bylo úžasné.“

Po obsazení Krasinskiho a Blunt jako rodičů Abbottových bylo dalším krokem nalezení mladých herců, kteří by byli schopni vytvořit dynamické a dojemné ztvárnění jejich dvou dětí, které musely dospět příliš brzy, obě toužící po nezávislosti ve světě, ve kterém chybí zvuky, zato který je naplněn pravidly, lítostí a ustavičným nebezpečím.

Největší výzvou bylo hledání filmové Regan, dcery Abbottových, která je hluchá. Krasinski byl nadšený, když našel náciletou herečku Millicent Simmonds. Znamá je hlavně svým oceněným výkonem ve filmové adaptaci *Wonderstruck*. Krasinski Simmonds sledoval, jak se sama ponořuje do svých zkušeností, kdy vyrůstala jako hluché dítě, aby vytvořila Regan, se kterou nakonec předčila i to, co bylo ve scénáři.

„Najít Millie byla jedna z nejlepších věcí, která se tomuto filmu mohla přihodit,“ říká Krasinski. „Nejen, že je fenomenální herečka a nejen proto, že je nejmoudřejší, nejandělštější osobou, kterou můžete potkat, ale proto, že byla tak velkorysá, co se týče svých zkušeností a

vědomostí ohledně světa hluchých a ohledně znakové řeči. Nikdy se nebála a vždy řekla, tohle je, jak by to Regan udělala a tohle je způsob, jakým komunikujeme.“

Poznamenává, že přirozené instinkty Simmonds překvapily všechny. „Millie byla pro tohle stavěná. Pamatuju si první den natáčení, kdy šla přes most a já jsem jí řekl: ‚Všechna tvoje úzkost, tvoje naštvání, vina a všechny tvé pocity, že jsi černou ovcí rodiny, z tebe během toho, jak jdeš, musí vyjít.‘ A ona to zvládla neskutečně. Řekla mi: ‚Někdy se cítím frustrovaná a jako že nikam nepatřím.‘ Pochopila Regan tak, jak já jsem ji pochopit nemohl. Takže jsem jí připomínal, že točím tenhle film, aby si lidé, kteří mají pocit, že nikam nepatří, uvědomili, že z nich mohou být superhrdinové.“

Nakonec se celé obsazení muselo naučit americkou znakovou řeč, na čemž úzce spolupracovali s koučem Douglasem Ridloffem, který ladil detaily. Krasinski říká, že sledovat Simmonds při komunikování, bylo něco velmi objevného. „Když jsem mluvil s Millie, uvědomil jsem si, že se na mě nikdy nikdo nedíval tak komplexně jako ona,“ poznamenává. „Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by se podíval na celou moji bytost a úplně mě vsáknul. Dívá se na moje ruce, na moje obočí, vlastně vidí moje emoce. Brečel jsem skoro každý den, protože ona se dívá na celou vaši celistvost. Je na tom něco tak poetického a dojemného. Bylo pro nás velmi důležité to udělat správně podle ní, protože ona je opravdu krásná duše.“

Simmonds říká, že příběh *Tichého místa* ji hned oslovil a nápad, že Regan ztratila své naslouchátko a tím přístup ke světu slyšících, ji zasáhl osobně. „Byla jsem do toho příběhu ponořená od začátku až do konce,“ říká. „Mám ráda hororové filmy a tohle bylo děsivé, ale když jsem si četla scénář, ztotožňovala jsem se s Regan. Jako hluchá dívka si přišla umlčená, nejistá tím, jak může zapadnout, co může dělat nebo jak může pomoci své rodině. Byla hodně závislá na svém naslouchátku, které ke komunikaci opravdu potřebovala. Takže jsem se dokázala ztotožnit se spoustou výzev, kterým čelila.“

Reganiny pochybnosti o sobě samé a o jejím místě ve světě byly pro Simmonds taky hodně známé. „Měla jsem hodně takových pocitů, když jsem byla mladší a vyrůstala jsem jako hluchá,“ vysvětluje. „Vždy jsem se srovnávala se slyšícími lidmi a přemýšlela jsem, proč jsem se tak narodila. Takže jsem opravdu uměla Reganiny emoce pochopit a použít je při vytváření její postavy.“

Tyto skutečnosti Simmonds zkombinovala se svou fantazií, když si začala představovat Reganin každodenní život na farmě. Život náhlé a extrémní samoty, zodpovědnosti a neustálého strachu.

„Bylo pro mě děsivé si představit tuhle rodinu, která je pronásledována těmi stvořeními,“ říká Simmonds. „Představit si, že jdete do koupelny a nikdy se nevrátíte, pokud nejste opatrní. Bylo zajímavé si představit žít s vystupňovaným pocitem uvědomění a nikdy nevědět, která malá chyba může váš, nebo hůř, život někoho z vaší rodiny, dát všanc.“

Co bylo pro Simmonds obzvlášť lákavé, byl choulostivý vztah mezi otcem a dcerou, mezi Leem a Regan, ve kterém Regan touží po otcovské lásce, ale on se kvůli rodinné tragédii uzavřel sám do sebe. „Regan a její otec mají mnoho společného,“ vysvětluje Millie. „Oba mají rádi technologie a rádi přichází věcem na kloub. Ale mezi ně dva je po předchozí tragédii vražen klín. Regan opravdu potřebuje slyšet, že ji její otec stále miluje, pro toho, kým je. Během celého filmu je tohle velkým tématem.“

Krasinski Simmonds pomohl tyto spleťté emoce nasměrovat tam, kde se cítila bezpečně. „John a já máme skvělý pracovní vztah, vlastně i skvělé přátelství, ale ve filmu se musím zaměřit na Reganino zlomené srdce, které má kvůli svému otci,“ říká. „Měli jsme s Johnem hodně náročnou emocionální scénu, ale pár vteřin na to už se mnou vtipkoval a všechno odlehčil.“

Asi největší radostí pro Simmonds byla příležitost učit se od Blunt. „Emily mi učarovala,“ říká Simmonds. „Hlavně možnost sledovat ji, jak se zaměřila na vlastní zkušenosti jako matka. Vytvořila Evelyn jako někoho, kdo chce svým dětem dát nejlepší příležitost k úspěšnému životu a dát jim všechno, co potřebují. Tu samou energii dávala i mě a Noahovi. Věděla přesně, jak s námi pracovat, šlo to skvěle.“

Blunt byla Simmonds ohromená stejně tak. „Bylo pozoruhodné vidět, jak Millie během tohoto natáčení jen kvete,“ říká Blunt. „Ze začátku byla trochu stydlivá, ale pak začala ve scénách podávat takové výkony, že jste z toho měli husí kůže.“ Role Reganina mladšího bratra se ujal dvanáctiletý Noah Jupe, kterého Krasinski obdivoval v oceněné televizní minisérii *Noční recepční*, a kterého bylo aktuálně možné vidět ve filmové adaptaci novely YA, *Kolo zázraků*.

Krasinski na Jupa dostal i skvělé doporučení od George Clooneyho, který ho obsadil v dramatu *Suburbicon: Temné předměstí*. „Viděl jsem Noaha jako dítě, které je uneseno v *Nočním recepčním*, a pamatuju si, že jsem si myslel, že to potřebuje hodně odvahy a talentu, aby v tak mladém věku takovýmhle způsobem ztvárnil strach. Takže jsem udělal další logický krok, a to bylo spojit se s Georgem Clooneym, který s ním zrovna pracoval. Pamatuju si, že George řekl, že je to ‚nejúžasnější dětský herec, se kterým jsem kdy

pracoval'. A měl pravdu. Noah nám vytřel zrak. A výjimečné je, jak se z Millie a Noaha stali velmi blízcí přátelé. Spojili se velmi osobním a milujícím způsobem, který je hned znát.“

Jupe má svůj vlastní důvod, proč ho baví hororové thrillery. „Hodně se bojím, když se na ně dívám,“ přiznává. „Ale rád hororové filmy natáčím, protože potom máte možnost vidět, jak ta děsivá stvoření při natáčení vyrábí.“

Tím nejlepším je pro Jupa přátelství se Simmonds a komunikace ve znakové řeči. „Hrozně mě bavilo pracovat s Millie,“ říká. „Je neuvěřitelná herečka a taky je to skvělá osoba. Je tu vždy pro vás, vždy se ptá, jestli jste v pohodě.“

„Ve znakové řeči ještě nejsem úplně plynulý,“ poznamenává Jupe, „ale díky tomu jsme se s Millie dostali přes všechny ty nudné blbosti, o kterých se normálně kamarádi baví, a přešli jsme rovnou k upřímnosti a důležitým věcem. Myslím, že to je ten důvod, proč jsme se tak spřátelili.“

Simmonds říká o Jupovi: „Bylo strašně jednoduché s Noahem vyjít, a to na něm mám hrozně ráda. Ale poté přepnul do postavy Marcuse a najednou jsme si byli vzdálenější, bylo mezi námi takové ticho, že to šlo vycítit. Je opravdu talentovaný.“

Během natáčení se Krasinski snažil, aby se Jupe cítil bezpečně, stejně jako se Abbottovi snažili ochraňovat svoje děti. „Hned na začátku filmu nám John ukázal kulisy a místa, kde rodina tráví čas, a řekl nám, ať mu řekneme, co si myslíme. Takový on je, vždy se lidí ptá, co si myslí,“ říká Jupe. „Hodně jsem se od něj naučil.“

Blunt poznamenává, že bylo velmi důležité, aby Simmonds a Jupe byli schopni publikum emocionálně oslovit, vzhledem k tomu, že ve filmu jsou pouze čtyři hlavní lidské postavy.

„Millie a Noah jsou opravdu nevšední lidé. Každou noc jsme za ně děkovali naší šťastné hvězdě,“ říká Blunt. „Když dělají svou práci, vzduch se hýbe. Byli na sebe tak hodní. Byla to úplná agónie vidět je loučit se, když natáčení skončilo, stali se z nich opravdoví sourozenci. Jsou si teď hrozně blízcí, stejně jako Regan a Marcus.“

Krasinski dodává, že Simmonds a Jupe pomohli s celým zvukovým designem filmu. „Tyhle dvě děti nám svými výkony vyrážely dech každý den, i když nepoužívaly slova. Hrály emoce čistým a opravdovým dětským chováním, což bylo dojemnější než cokoli, co kdy napíšete.“

Ukázaly mi, jakou sílu můžete v místnosti vytvořit, aniž byste promluvili, a to mi pomohlo se ještě lépe zaměřit na použitý zvuk ve filmu, který ještě vystupňuje filmový zážitek.“

STVOŘENÍ

Nebezpečí, kterému Abbottovi čelí, je zintenzivněno příkrým rozsahem hrozby. Ta stvoření, o kterých nic neví, jako by byla všude najednou, obklopují je a uzavírají je v nepřetržitém nebezpečí. Mohou se objevit kdykoli a kdekoli a změnit i tu nejběžnější činnost ve smrtelné riziko.

Jejich tajuplnost a jejich všudypřítomnost vytváří po celou dobu filmu úzkostnou atmosféru. Není je ani pořádně vidět, a to až do stěžejního momentu ve filmu, což zdůrazňuje úzkost Abbottových. Publikum se s nimi může ztotožnit v tom, že vědí tak málo o něčem, co je pronásleduje.

Velkou vizuální výzvou tak zůstalo, jak tato na zvuk citlivá stvoření vypadají. Krasinski spolupracoval s týmem talentovaných vizuálních umělců zahrnujícím držitele Ceny Akademie, výtvarníka Jeffreyho Beecrofta (*Tanec s vlky*, *12 opic*, *Hra*, *Transformers: Zánik*), šestinásobného držitele Ceny Akademie a na Oscara nominovaného vedoucího vizuálních efektů Scotta Farrara (*Transformers*, *Letopisy Narnie: Lev, čarodějnice a skříň*, *A.I. Umělá inteligence*, *Oheň*, *Zámotek*), vedoucího speciálních efektů Marka Hawkera (*A Wrinkle in Time*, *Terminator Genisys*, *Transformers: Zánik*), vedoucího animací Ricka O'Connora (*Transformers*) a úspěšný digitální tým z Industrial Light and Magic, z nichž všichni s Krasinskim hodně blízce spolupracovali.

Beecroft vysvětluje koncept následovně: „Když jsme si ta stvoření začali představovat, začali jsme otázkou: z jakého prostředí pocházejí? Je to stvoření, které slyší celým svým tělem, takže jsem se inspiroval loděnkami. Když v nich vibruje hlasitý zvuk, je to velmi bolestivé a zničí všechno, co ten zvuk vydává. Zároveň mají opravdu pevnou strukturu, díky které působí až nerozbitně.“

Kompletní vzhled je ponechán jako překvapení, které přijde později během filmu, ale „Scott Farrar vykouznil něco opravdu magického“, říká vedoucí speciálních efektů Mark Hawker.

DOMOV

Důvody, díky kterým byli Abbottovi schopni přežít nebezpečí, které rychle zdevastovalo většinu zeměkoule, jsou celkem rychle zřejmé: jejich láska jednoho k druhému, jejich schopnost zůstat si na blízku i v tichu, a to nejdůležitější, jejich komplexní vynalézavost. Abbottovi využili veškeré své farmářské know-how a zároveň zůstali vždy o krok napřed před záhadou, která je pronásleduje.

Lokalita farmy byla pro scenáristy Woodse & Becka také velmi důležitá. Oba pochází z venkovského prostředí lowy ze srdce Ameriky. „Během psaní jsme mysleli na všechny prostory, které lze vytvořit ze stodol a kukuřičných sil a na všechna další místa, kde byste normálně na farmě každý den nadělali spoustu hluku,“ říká Beck.

Aby farmu Abbottových vytvořili s maximem vizuálních a zvukových detailů, přizvali si na pomoc tým vedený jedním z nejvynalézavějších výtvarníků v oboru – Beecrofta – a kinematografku Charlotte Bruus Christensen (*Velká hra, Ploty, Dívka ve vlaku*) a na Cenu Akademie nominovaného střihače Christophera Tellefsena (*Moneyball*), který jim pomohl vytvořit adrenalinový nádech scén.

Beecroft byl překvapen Krasinskiho silnou vizí a jeho 100% odhodláním. „John je neoblomný. Myslím tím, že se nezastaví a nebere ne jako odpověď,“ říká výtvarník. „Předtím jsem úspěšně pracoval s Kevinem Costnerem na *Tanci s vlky*, což je další herec, ze kterého se stal režisér. A tohle pro mě mělo stejný nádech. Nadchnul mě nápad dělat film, který je víc o té vizuální stránce než o dialogu.“

Krasinski Beecroftovi předal spoustu inspirace. „S Jeffem jsme hodně mluvili o tom, jak k filmu vizuálně přistoupit jako k westernu,“ vysvětluje Krasinski. „Myslel jsem, že by to mohlo mít ten velký, obsáhlý a pronikavý nádech a Jeff mi byl hrozně nápomocný, když jsme tenhle pocit vytvářeli.“

Beecrofta ovlivnila spousta věcí, ať už klasická westernová tvorba Johna Forda, fotografie WPA z doby Velké hospodářské krize ve venkovských oblastech Ameriky nebo tvorba fotografa Roberta Franka z 50. let. Dorothea Lange, která pořídila unikátní snímky vysídlených farmářů během Velké hospodářské krize, měla na vzhled filmu také vliv. „Líbil se mi nápad dát do toho pohled na venkovský svět očima ženy z té doby. Nějaké fotografie jsem donesl Emily,“ vysvětluje Beecroft. „Hlavně jsme chtěli, aby film působil nadčasově. Mohlo se to odehrát v jakékoli době.“

„Lee a Evelyn museli být oba velmi vynalézaví, aby se jim podařilo zastavit i ten nejjemnější nebo nečekaný zvuk, ať už se jedná o vrzání podlahy nebo otevírání dveří, cokoli, co by mohlo ta stvoření přilákat,“ poznamenává Beecroft. „To je důvod, proč žijí ve stodole, která má vlastní zdroj vody a solární panely. Lee používá sklep domu jako svou pracovnu, kde je zdroj elektřiny a kde se snaží vymyslet, jak chránit svou rodinu.“

Ve stodole se také nachází veledůležitá místnost, kterou Lee připravil pro Evelyn, aby tam mohla v bezpečí porodit. „Ten pokoj jsme si představili vypořstrovaný v několika vrstvách, něčím jako papier-mâché,“ popisuje Beecroft.

Vzhledem k tomu, že příběh se spíše než za použití zvuků odehrává změnami nálad a intenzity, byla pro Krasinskiho a Beecrofta důležitá barevná škála filmu. „Použil jsem hodně bílé, černé, červené a šedé, abych tomu dal pocit téměř černobílé fotografie, ale v barvách,“ říká Beecroft.

Vytváření farmy Abbottových zahrnovalo enormní množství přípravných prací již dlouhé měsíce před tím, než se vůbec začalo natáčet. Beecroftův tým postavil stodolu, zasadil 24 akrů kukuřice, vytvořil zeleninový záhon, stvořil cesty a dokonce i vztyčil 20metrové silo. „Všechno to muselo být připravené hned na první den natáčení, protože John chtěl, aby farma vypadala skutečně a zabydleně,“ poznamenává Beecroft.

Původní místo našli v Pawlingu, ve státě New York, což je bukolické městečko s 8000 obyvateli v Dutchess County. „John objevil tuto lokaci hned zezáčátku nedaleko od místa, kde s Emily žijí, což bylo skvělé,“ říká Beecroft. „Z obrázků, které mi ukázal, jsem byl nadšený, ale zároveň jsme věděli, že tam toho budeme muset hodně postavit. Toho jsme byli schopni hlavně díky tomu, že nám byl místní okresní správce hodně nápomocen. S místními farmáři byla doslova radost pracovat.“

Místní jezdecké centrum v případě potřeby posloužilo jako nahrávací studio. „Použili jsme ho při vytváření podvodních záběrů pro scény se záplavou nebo pro vytváření interiérů v silu. Bylo to jenom deset minut jízdy, takže bylo možné tam rychle odběhnout a něco natočit,“ vysvětluje Beecroft.

V jedné z nejepičtějších scén tohoto filmu, která je plná napětí, se Abbottovy děti ocitnou uvězněné v silu v něčem, co je vlastně silážovaná kukuřice, která se chová podobně jako tekutý písek. Tato scéna se do scénáře dostala vlastně náhodou. Woods vzpomíná:

„Jednoho dne jsme pracovali na scénáři a Scott najednou říká: ‚Víš, co je na lowě vážně děsivé? Kukuřičná sila. Kdyby ses v něm někdy zaseknul, byla by to noční můra.‘ O co hůř, začali jsme si představovat, co se bude dít, když se v těch zrnech ocitnete uvěznění, ale nemůžete ani křičet o pomoc, jinak budete napadeni.“

Mark Hawker, šéf speciálních efektů, musel přijít na to, jak tuto scénu natočit prakticky a zároveň bezpečně, kvůli dvěma mladým hercům. „Tato scéna vyžadovala spoustu komplexního přemýšlení a detailního plánování,“ říká Hawker. „Také bylo třeba vytvořit plošiny, díky kterým děti mohly kukuřičí propadávat dolů. Stály na ukrytých plošinách a my jsme měli pod kontrolou rychlost klesání.“

Hawker si tlak na svou vynalézavost užil. „Už jsem předtím vytvářel plošiny, které jsme používali v tekutém písku, ale tohle bylo unikátní,“ pokračuje Hawker. „John chtěl, aby se ty děti pohybovaly kupředu, a jak se dostávají dál, tak chtěl, aby začaly klesat, což byla opravdová výzva. Museli jsme vytvořit jakousi latexovou membránu, která bránila kukuřici ve spadnutí, aby se děti mohly pohybovat. Bylo to jiné než práce s tekutým pískem, protože kukuřice je daleko těžší, což jsme museli vzít v úvahu.“

Co se dětí týče, ty byly úplně nadšené z toho, že se ocitnou v opravdovém nebezpečí. „Opravdu si to užily, protože to pro ně byla taková velká hra,“ říká Hawker. „Zároveň to zahrály tak dobře, že jim fakt věříte, že jsou v nesmírném nebezpečí.“

Millicent Simmonds vzpomíná: „Celá tahle scéna byla opravdu super zážitek. Fascinovalo mě, jak to měli promyšlené, celé silo i ty plošiny. Vypadalo to hrozně reálně.“

ZVUK A STRACH

Hororoví fanoušci již dlouho vědí, že zvuky vás mohou vystrašit daleko více než to, co vidíte. *Tiché místo* se spoléhá na všechny inovativní filmy, ze kterých mrazí a které chytře využívají upravené zvuky a hudbu k tomu, aby vystavely atmosféru, ve které se stupňuje zmatek a které přináší téměř nesnesitelné napětí. Nápadem tohoto filmu ale také bylo vytvořit něco nového, aby se zvuk stal něčím víc. Zvuk v tomto filmu je bránou ke strachu i k pocitu potěšení. Abbottovi spolu sice nemůžou nahlas mluvit, ale o to důležitější je, když už si něco doopravdy řeknou.

„Zvuk je o všem, co nemůžete vidět. Film, ve kterém jsou zvuky tak ojedinělé, nechává publikum využít svou fantazii takovým způsobem, díky kterému se příběh zdá ještě daleko děsivější,“ říká scenárista Woods.

Krasinski chtěl tento nápad dotáhnout do detailu jak při psaní scénáře, tak při režii. K filmu přivedl i tým oceněných legendárních zvukových stříhačů – Erika Aadahla a Ethana Van der Ryna, kteří společně dosáhli nominace na Cenu Akademie za svou spolupráci na filmech *Argo* a *Transformers 3*. Pomohli Krasinskimu vytvořit všudypřítomné zvukové kulisy, které v divácích při jakémkoli zvuku probouzí adrenalin.

Týmu se muselo podařit najít onu strategickou tenkou hranici mezi hlukem a tichem. Pro Krasinskiho byla spolupráce s Aadahlem a Van der Rynem povznášející. „Erik a Ethan odvedli neskutečnou práci,“ komentuje. „Zvuk ve filmu *Tiché místo* má tématicky velmi významnou roli, takže práce, kterou na tomto filmu odvedli, je od jejich ostatních projektů dost odlišná.“

Vyhýbání se veškerým zvukům při natáčení donutilo tým se ještě více zamyslet nad životem Abbottových. „Dokola přemýšlet o zvucích bylo náplní celého našeho dne,“ pokračuje Krasinski. „Všichni jsme se museli naučit být na place tak tiší, jako nikdy předtím. Důležitost zvukových efektů ve filmu se díky tomuto tichu stala ještě více zřejmou. Když jste takhle potichu a najednou uslyšíte vodu nebo stromy kymácející se ve větru, je to úžasné. Uvědomíte si, že v téhle době s telefony a se vším, nemáte často možnost se do světa jen tak zaposlouchat. Všichni jsme byli nadšení z toho, že diváci budou dávat pozor na každý zvuk způsobem, kterým si jich možná dříve nevšimli.“

Zvuk je v tomto filmu sice sporý, ale zároveň vyčnívá díky svému napětí. Vybrat tu správnou hudbu bylo tedy rozhodující. Krasinski se obrátil na skladatele Marca Beltramiho, který byl dvakrát nominován na Cenu Akademie za film *3:10 Vlak do Yumy* a *Smrt čeká všude*. „Už od začátku jsem chtěl, aby se hudební skladby staly součástí filmu, ale ne tou hlavní. Tím myslím, že jsem nechtěl, aby diváci měli pocit, že je to celé jen hudba,“ vysvětluje jejich přístup Krasinski. „Chtěl jsem, aby hudba byla v pozadí, zatímco rodinné vztahy v popředí odvádí tu hlavní práci. „Měli jsme neskutečné štěstí, že se nám povedlo sehnat Marca, který napsal jedny z mých nejoblíbenějších skladeb pro *Smrt čeká všude* nebo *Světová válka Z*. Skvěle umí propojit akci a pocity.“

Beltramimu se podařilo témata strachu a lásky smíchat do bohaté hudební kompozice. Krasinski hudbu ale stejně využil zdrženlivě. „Marco napsal úžasnou hudbu, ale poté jsme se

museli rozhodnout, kterou a kdy použijeme. Marco byl skvělý partner, protože doopravdy pochopil, o čem ten film je.“

Koneckonců Krasinskiho intenzivní oddanost každému zatlučení srdce, kroku a emoci, měla ve filmu jediný definitivní záměr: udržet diváky bystře ponořené do centra tohoto tichého světa, který kdykoli může zničehonic vybuchnout do nesváru a hrůzy.

Krasinski to shrnuje: „Chci, aby se diváci celou dobu ptali: Co bych v téhle situaci dělal? Jak bych zvládl nevydat ani hlásku? Co bych udělal, aby to moje rodina přežila?“

„Doufám, že tento film předá strhující a děsivý zážitek, ale také takový, který vám ukáže sílu rodiny,“ uzavírá Krasinski. „Abbottovi mají jen sami sebe navzájem a nemají kam jít, nemají kam uniknout. Musí zůstat na své rodinné farmě a musí se naučit, jak společně přežít. Jejich největší silou, jak přežít další den, se stává jejich vzájemná láska a pochopení.“